

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupeného Mgr. Michalem Příbilem, advokátem se sídlem Koprivnice, Kadláčkova 894, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. července 2014, č. j. MSK 88766/2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. června 2015, č. j. 20 A 34/2014 - 28, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát města Frýdek-Místek (dále též „magistrát“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití spočívajícího v drobném ublížení na zdraví s následnou škodou ve výši 19 245 Kč, a to podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se měl žalobce dopustit dne 3. října 2013 v době kolem 7:00 hodin v obci Kozlovice, na pozemku v okolí budov č. p. X a Y, tím, že při vytýkání stání vozidel před dílnou J. N. skřípnul J. N. prsty levé ruky silným tlačáním do dveří automobilu, ve kterém poškozený seděl, a poté, co poškozený z vozu vystoupil, jej žduchnul na sloupek plotu a sápal se mu rukama do obličeje, přičemž tímto jednáním mu způsobil zranění v podobě zhmoždění měkkých tkání a krevní podlitiny v oblasti 2. a 3. prstu levé ruky, zhmoždění měkkých tkání v oblasti hrudní páteře a povrchní oděrky v oblasti obličeje. Toto zranění si vyžádalo lékařské ošetření a poškozený dále uplatnil vzniklou škodu spočívající v ušlé mzdě, poškození brýlí a cestovních výlohách spojených s cestami na ošetření. Za uvedený přestupek byla žalobci rozhodnutím magistrátu ze dne 15. května 2014, č. j. MMFM 60836/2014, uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost zaplatit státu náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci do vlastních rukou dne 29. května 2014.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí včas odvolání, jež bylo magistrátu doručeno dne 3. června 2014. Dne 13. června 2014 obdržel magistrát plnou moc ze dne 11. června 2014, jíž žalobce zmocnil advokáta Mgr. Michala Příbila k zastupování v předmetném správním řízení, a to spolu s podáním označeným jako „odvolání proti rozhodnutí o přestupku ze dne 15. května 2014, č. j. MMFM 60836/2014“. Advokát žalobce uvedl, že s tímto rozhodnutím nesouhlasí a odvolání zdůvodní ve lhůtě 15 dnů. Dopisem ze dne 18. června 2014 magistrát advokátovi žalobce sdělil, že žalobce podal odvolání již dne 3. června 2014 a že toto odvolání má náležitosti dle § 82 odst. 2 správního řádu. Dopisem doručeným magistrátu dne

23. června 2014 žalobce osobně sdělil správnímu orgánu I. stupně, že vzhledem k tomu, že jej správní orgán nevyzval dle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad jeho odvolání, budou nedostatky odvolání odstraněny jeho advokátem v přiměřené lhůtě. Žádá proto správní orgán o posečkání s předáním spisu nadřízenému orgánu. Dne 4. července 2014 obdržel magistrát podání žalobce advokáta označené jako „doplnění odvolání proti rozhodnutí o přestupku“. V něm uvedl některé námitky, které nebyly předmětem jeho původního odvolání, zejména zpochybňoval věrohodnost svědků, k čemuž navrhl důkaz rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 27. dubna 2012, č. j. 1 T 38/2012 - 154, dále navrhoval provést důkaz znaleckým posudkem ohledně posouzení, zda zranění prstů odpovídá ději popsanému poškozeným, a konečně předložil jako důkaz lékařskou zprávu o svém vlastním zranění (podvrtnutí zápěstí pravé ruky), jež mu měl způsobit poškozený během jejich střetu. Žalovaný podané odvolání zamítl s tím, že jeho doplněním se odmítl zabývat, neboť bylo uplatněno opožděně.

[3] Krajský soud v Ostravě vyhověl podané žalobě a rozhodnutí žalovaného zrušil. Žalovaný se podle krajského soudu měl zabývat všemi odvolacími námitkami a důkazními návrhy, a to i těmi, které žalobce uplatnil prostřednictvím svého právního zástupce v doplnění svého odvolání. Rozhodnutí žalovaného označil proto krajský soud za nepřezkoumatelné.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž požádal o přiznání odkladného účinku. Poukázal na to, že pokud by odkladný účinek nebyl kasační stížnosti přiznán, byl by povinen znovu ve věci rozhodnout v souladu s právním názorem krajského soudu. Pokud by byl následně se svou kasační stížností úspěšný a Nejvyšší správní soud by zrušil rozsudek krajského soudu, byl by krajský soud vázán odlišným právním názorem Nejvyššího správního soudu (což implikuje „obživení“ původního správního rozhodnutí o přestupku, takže by vedle sebe stála dvě rozhodnutí v téže věci). Žalovaný k tomu poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. května 2013, č. j. 6 As 61/2013 - 20.

[5] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Otázce, za jakých okolností lze přiznat odkladný účinek kasační stížnosti podané žalovaným správním orgánem, se věnoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém nedávném usnesení ze dne 1. července 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58. Dospěl k závěru, že hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Aby mohl být žalovaný vůbec s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti úspěšný, musel by podle rozšířeného senátu tvrdit a prokázat, že v daném případě hrozí (nikoliv bagatelní) újma veřejnému zájmu, který žalovaný hájí. Rozšířený senát upozornil, že „*újmou žalovaného ... nebude obrožení jakéhokoliv veřejného zájmu, resp. veřejného zájmu v širším slova smyslu, tj. např. zájmu na obecném výběru daní, na jednotném postupu správních orgánů či na procesně hladkém průběhu řízení. Obrožení veřejného zájmu nemůže zpravidla představovat ani přiznání a vyplacení určité částky důchodu.*“ Podle rozšířeného senátu se v zásadě musí jednat o výjimečné okolnosti, kdy v důsledku realizace rozhodnutí krajského soudu hrozí např. poškození vzácné kulturní památky stavebními pracemi, vrácení řídičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi či udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku. Žádnou takovouto újmu hrozící veřejnému zájmu žalovaný netvrdí.

pokračování

[7] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že citovaným usnesením č. j. 10 Ads 99/2014-58 rozšířený senát překonal mimo jiné i usnesení šestého senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 61/2013-20, na něž odkazuje v kasační stížnosti žalovaný. Ani toto usnesení však žalovanému nesvědčilo, neboť se v něm uvádělo, že Nejvyšší správní soud zpravidla nepřiznává odkladný účinek kasační stížnosti na návrh správního orgánu, jestliže důvody zrušení správního rozhodnutí soudem jsou pouze procesního rázu a správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby – po doplnění dokazování, dání účastníkovi možnosti se vyjádřit apod. – rozhodl ve věci stejně, jako to učinil ve zrušeném rozhodnutí. A to je i tento případ. Prostor pro zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí magistrátu je stále otevřen. Výsledek odvolacího řízení závisí jen na tom, jak žalovaný posoudí ty odvolací námítky, které předtím (podle názoru krajského soudu nesprávně) opomenul. A dokonce i v případě, že by žalovaný shledal některou z dříve opomenutých odvolacích námitek důvodnou a věc vrátil magistrátu k novému řízení, nelze vyloučit, že magistrát po doplnění dokazování dospěje opět k závěru, že žalobce je vinen. Lze tedy uzavřít, že hrozba existence dvou odlišných rozhodnutí v téže věci jednak není důvodem k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a navíc v daném případě ani tato situace nemusí reálně nastat, jelikož krajský soud žalovaného nezavázal svým právním názorem v oblasti hmotného, nýbrž v oblasti procesního práva.

[8] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě stěžovatele nejsou dány podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s., proto návrh na přiznání odkladného účinku zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu